

det er jo ikke den Maade, der er godkjendt af os som Regel for Driften af Statsbanerne. Vi forlange at kjøre billig. Men vi kunne ikke med Nøiemlighed forlange, at Udgiften, for at vi kunne kjøre billig, skal bæres af Efterkommerne. Naar Banerne i Fremtiden betale sig, saa er det Efterkommerne selv, der betale Renten; men saa længe de ikke betale sig, fordi vi kjøre billigere, end det under de forhaandenværende Omstændigheder kan betale sig, saa høste vi selv Profitten deraf, og saa bør vi ogsaa lade Nutiden bære Udgiften derved. — Men endog ganske affet fra alle disse forskjellige store Udgifter, disse nye Foranstaltninger, som ville melde sig, maa det heller ikke glemmes, at de rent dagligdags, mange smaa normale Udgifter stige fra Aar til Aar med betydelige Beløb. Naar vi tage Aaret 1880—81, som synes at være et Vendepunkt, saa ville vi finde, at i Trearet, som gik forud for 1880—81, var Udgiften paa Finantslovens § 12—25 — de Paragrafer, som indbefatte de normale, regelmæssige Statsudgifter, idet jeg ser bort fra Udgifterne paa § 26, uagtet en Del af dem ogsaa rettest maa kaldes normale, og ligeledes fra Udgifterne paa § 27 — stegen aarlig med et Gjennemsnitsbeløb af 200,000 Kr. I Trearet efter 1880—81 ere disse Udgifter stegne gennemsnitlig med 400,000 Kr. Og hvad nu den sidst vedtagne Finantslov angaar, Finantsloven for 1884—85, en Finantslov, som jeg forleden betegnede som værende jendt herfra i en stærkt barberet Skikkelse, da ere de Herrer vist ikke ganske paa det Nene med, hvad De i Virkeligheden paa denne Finantslov have bevilget. Paa § 12—25 have De bevilget 493,000 Kr. mere end paa de samme Paragrafer paa Finantsloven i Fjor, og da dertil yderligere maa regnes 100,000 Kr., som Statsgjældens Forrentning, hvilken er indbefattet i dette Tal, i Aar er anslaaet til mindre end i Fjor, bliver det i Virkeligheden 593,000 Kr., som De saaledes endog i Aar have anset det fornødent at bevilge mere end i Fjor til de almindelige normale Udgifter. Hvad have vi da til at møde denne jævne, konstante Stigning i Udgifterne Andet end en tilsvarende jævn Stigning i de indirekte Skatter? Det er en Stigning, som hidtil har holdt Skridt med denne Udgifternes uundgaaelige Stigning, og kaste vi Udgiften til denne Indtægtsstigning bort, staa vi overfor Nødvendigheden af at maatte tage vor Dækning andetsteds. Derfor, jeg vender stadig tilbage dertil, og det saa meget mere, som vi have opgivet et betydeligt Beløb ved Sindsfygeloven, maa 2 til 2½ Millioner Kr. anses som Maximum af det, der i Diebliffet burde kunne opgives af

Statsindtægterne. Der er jo heller ingen Nødvendighed for at tage en saa uhyre Mundfuld paa en Gang, lad os tage et Par Millioner først, og naar vi saa se, at de bekomme os vel, saa kunne vi tage mere bagefter. Der er for mig ikke Tvivl om, at en Opgivelse blot tilnærmelsesvis af de Beløb, Flertallet foreslaar, uden noget Bederlag vil for enhver som helst Regjering berede overordentlig store finantsielle Vanskeligheder, og det aldeles ligegyldigt, om det er denne Regjering eller en hvilken som helst anden. Et Venstreministerium kan ligesaa lidt som et Højreministerium undvære Penge i Statskassen. Derfor, da jeg har anset det for rigtigt gennem et positivt Forslag at give Udtryk for den Løsning, jeg anser for hensigtsmæssig og finantsiel forsvarelig, et Forslag, som jeg ganske vist ikke gjør mig stort Haab om at se vedtaget af det høie Thing, har jeg ikke kunnet Andet end holde mig i det Væsentlige til det Standpunkt, som jeg indtog allerede i Fjor ved Toldlovens Behandling. Til Hovedtrækkene i mit Forslag skal jeg strax komme tilbage.

Men maa jeg forinden endnu tilføie dette. Naar jeg altsaa fraraader at opgive mere end høist 2½ Mill., er det en Selvsølge, at dette kun er, fordi jeg gaar ud fra det Grundlag, hvorpaa vi hidtil ved vore Forhandlinger om vort Skattesystems Reform have beveget os. Seg gaar ud fra to Forudsætninger. Først, at der er en virkelig almindelig Ansuelse om det Unselige i — i en ikke altså fjern Fremtid — at saa en Del Reformere gennemførte, som vi ere os vel bevidste i større eller mindre Omfang ville koste Penge; dernæst, at man helst vil undgaa at tage sin Tilflugt til nye Skattepaalæg. Hvis ingen af disse to Forudsætninger holder Stik, da bliver selvfølgelig ogsaa Synspunktet for vor finantsielle Evne og dermed ogsaa min Stilling en ganske anden. — Den Finantslov, vi i Aar have vedtaget, viser et Overskud af henved 6¾ Million Kr. Herfra gaar efter Sindsfygelovens Bedtagelse dels 650,000 Kr. som første Bidrag til Anstaltens Opførelse, dels et Beløb til de løbende Udgifter, som foreløbig vel kan ansættes til ½ Million Kr. Med denne Formindskelse vil altså det beregnede Overskud for indeværende Finantsaar være nedbragt til omtrent 5½ Million Kr. Naar vi nu bortkaste 4¼ Million af de indirekte Skatter, beholde vi endnu 1¼ Million tilbage. Det er altså klart, at hvis vi tør forudsætte, at ikke blot i dette Aar, men ogsaa fremtidig i i de nærmeste 5, 10 eller 15 Aar skulle vi arbejde med ligesåa Inebent affattede Finantslove, hvis vi i en hel Række Aar skulle